

К а р а н д и л а,
(юли, 2009 г.)

Мото:

Влез в свободата

Драматизация: пастор Митко ДИМИТРОВ

Кадис Варни (Моисей, Аарон, народ)

МОИСЕЙ

Кадис Варни...

М ъ р т в и я т п у с т и н е н п ъ т
о т п у с к а в е ч е своята захапка.
Железният Египет като точка е голям –
а Ханаан расте като бамбук на длан.

ААРОН

(говори на себе си)

Очите ми познават само пясък!
Ушите ми – човешки крясък!
За несгоди съм завързан.
Като часовник съм изнервен –
тракам, т р а к а м в с е к и миг –
п о н я к о г а б л о к и р а м.
Мускулите ми треперят –
в стъпалата ми живеят сто оси...
и хапят, хапят, хапят...
Вече остарях и питам се:
Дали ще чуя утре бистър смях?

(На Моисей)

Как ли да повярвам,
че под мен ще имам собствен под?

(Жена с дете на ръце. Гледа го, после
говори на Моисей.)

То някога ще има ли креватче под стреха?

(Мъж.)

Ще мога ли да легна да поспя воля
като сребърната мечка?

МОИСЕЙ (На всички.)

Вярата и Бог са най-добрият дом.

И те са тук.

Но утре с тях ще влезем в къщи,

построени с нашите ръце.

В градините навън вода ще пее;

Плодовете на земята ще се смеят до насита.

Децата ще играят със луната;

майките ще месят от брашно

х и л я д и ц е л у в к и...

(Жена от народа.)

Нима ще храним нашите тела с любов?

Нима ще пием мир

и нашите мъже не ще умират в бой?

МЪЖ ОТ НАРОДА

Дано и там да няма пясък!...

Какво ли има там?

МОИСЕЙ

Ще видим тези дни, защото ще изпратим там мъже,

за да разгледат Обещаната земя. (Планове. Мъжете тръгват за Ханаан. Спират)

ЧОВЕК ОТ СЪГЛЕДАТЕЛИТЕ

Нещо трябва ли със нас да вземем?

НАРОДЪТ

Вземете вярата си с вас! (Пристигат. Вземат чепка грозде, мях с мляко, мед. Връщат се.)

ЧОВЕК ОТ СЪГЛЕДАТЕЛИТЕ

Земята е като рай наред земния ад.

Мляко, мед и плодове... (Показват гроздето...)

Но мъжете там са исполини – градовете са стени и кули яки.

Питайте Халев.

ЧОВЕК ОТ СЪГЛЕДАТЕЛИТЕ (ХАЛЕВ)

Да тръгнем незабавно!

Нека в мляко да измием прашните чела,

защото Бог е с нас! (Другите съгледатели показват несъгласие, чумосват го.)

НАРОДЪТ

Ние сме д ж у д ж е т а...

Готови сме на глад, беди, безводие и врагове,

но нека във Египет се завърнем! (Оглеждат се по между си.)

Хайде да си поставим началник!

БОГ (Обяснява 40 г. за престой в пустинята. Народът тръпне. Числа 14:33-35)

ААРОН (Сякаш говори на себе си – гледа публиката.)

Мъртвият пустинен път се съживи!

Неверието е пустиня!

И пак назад, н а з а д – към подстъпа на вярата!

МОИСЕЙ (Моисей отваря уста, но не говори. Изчаква...)

Народе Божий, дори в пустинята,

Влез във свободата!